

தோற்றுத் திரும்பிய குருக்கள்! - விராட பர்வம் பகுதி 65

Kurus went back defeated! | Virata Parva - Section 65 | Mahabharata In Tamil

(கோஹரணப் பர்வத் தொடர்ச்சி - 40)

பதிவின் சுருக்கம் : அர்ஜுனனின் வசைகளைத் தாங்கிக் கொள்ளாமல் திரும்பி வந்த துரியோதனனைக் கர்ணன் தடுத்து தானே அர்ஜுனனை எதிர்த்துச் சென்றது; கௌரவர்கள் அனைவரும் அர்ஜுனனைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்குவது; சம்மோகனம் என்ற ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தி அர்ஜுனன் கௌரவர்களை மயக்குவது; அவர்களது ஆடைகளை எடுத்துக் கொள்வது; பீஷ்மர் துரியோதனனை ஹஸ்தினாபுரம் திரும்புமாறு வேண்டுவது; அர்ஜுனன் அடைந்த வெற்றி...

வைசம்பாயனர் {ஜனமேஜயனிடம்} சொன்னார், “இப்படி அந்த ஒப்பற்ற வீரனால் {அர்ஜுனனால்} அழைக்கப்பட்ட அந்தத் திருதராஷ்டிரன் மகன் {துரியோதனன்}, அந்தக் கண்டனங்களால் குத்தப்பட்டு, அங்குசத்தால் குத்தப்பட்ட வலிமையும் சீற்றமும் மிக்க யானையைப் போலத் திரும்பினான். தன்னால் தாங்கிக் கொள்ளமுடியாத நிந்தனைகளால் குத்தப்பட்ட அந்த வலிமையும் துணிச்சலும்

மிக்கத் தேர்வீரன் {துரியோதனன்}, பாம்பை மிதித்துவிட்டவன் போலப் பெரும் வேகத்துடன் தனது தேரைத் திருப்பினான். தங்க அட்டிகையால் அலங்கரிக்கப்படவனும், மனிதர்களில் வீரனுமான கர்ணன், காயங்களுடன் துரியோதனன் திரும்புவதைக் கண்டு, அம்மன்னனை {துரியோதனனை} வழியிலேயே தடுத்து நிறுத்தி, அவனுக்கு {துரியோதனனுக்கு} ஆறுதல் அளித்து, துரியோதனனின் தேருக்கு வடக்கில் இருந்த பார்த்தனைப் {அர்ஜுனனைப்} போரில் சந்திக்க அவனே {கர்ணனே} சென்றான்.

சந்தனுவின் மகனான பீஷ்மரும், பார்த்தன் {அர்ஜுனன்} கையில் இருந்து துரியோதனனைக் காக்க, தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தனது பெரிய பழுப்பு நிற குதிரைகளைத் திருப்பி, கையில் வில்லுடன் விரைந்தார். துரோணர், கிருபர், விவிங்சதி, துச்சாசனன், மற்றும் பிறரும், இழுத்துப் பிடித்த விற்கள் மற்றும் வில்லின் நாணில் பொருத்தப்பட்ட கணைகளுடன் துரியோதனனைக் காப்பதற்காக விரைவில் திரும்பினார்கள். அலைகள் பெருகும் கடலெனத் தன்னை நோக்கி முன்னேறி வரும் படைப்பிரிவுகளைக் கண்டப் பிருதையின் {குந்தியின்} மகனான தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்}, தாழும் மேகத்தை நோக்கி கொக்கு விரைவதைப் போல அவர்களை நோக்கி விரைந்தான். கையில் தெய்வீக ஆயுதங்களைக் கொண்ட அவர்கள் பிருதையின் மகனை {அர்ஜுனனை} முழுவதுமாகச் சூழ்ந்து கொண்டு, மலைமீது மேகங்கள் கனத்த மழையைப் பொழிவதைப் போல, அவன் {அர்ஜுனன்} மீது அனைத்துப் புறங்களில் இருந்தும் கணை மழையைப் பொழிந்தனர்.

தனது ஆயுதங்களைக் கொண்டு, அந்த அனைத்து ஆயுதங்களையும் தள்ளியவனும், குருக்களில் காளையும், அனைத்து எதிரிகளையும் எதிர்க்க வல்லவனுமான அந்தக் காண்டீவந்தாங்கி {அர்ஜுனன்}, இந்திரனிடம் இருந்து தான் பெற்ற, {யாராலும்} தாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஆயுதமான சம்மோகனம் {ஸம்மோஹனம்} என்ற ஆயுதத்தை அடித்தான். அனைத்துப் புறங்களையும் திசைப்புள்ளிகளையும், அழகிய

இறகுகள் கொண்ட தனது கூர்முனைக் கணைகளால் நிறைத்த அந்த வலிமைமிக்க வீரன் {அர்ஜுனன்}, தனது காண்டீவத்தின் நாளொலியால் அவர்களது உணர்வுகளை மழுங்கடித்தான். பிறகு, தனது இரு கைகளாலும் சங்கை எடுத்து மீண்டும் ஒருமுறை, வலிமையுடன் உரக்க ஊதிய எதிரிகளைக் கொல்பவனான பார்த்தன் {அர்ஜுனன்}, அனைத்து திசைப்புள்ளிகளையும், முழு உலகத்தையும், வானத்தையும் அவ்வொலியால் நிறைத்தான்.

பார்த்தனால் {அர்ஜுனனால்} ஊதப்பட்ட அந்தச் சங்கொலியால், குருவீரர்களில் முதன்மையானவர்கள் அனைவரும் தங்கள் உணர்வுகளை இழந்தனர். எப்போதும் பிரியாத தங்கள் விற்கள் கைகளில் இருந்து விழும்வண்ணம் அவர்கள் அனைவரும் அப்படியே நின்றனர். அந்தக் குரு படை மயங்கியிருந்த அவ்வேளையில், உத்தரையின் சொற்களை மனதில் நினைத்த பார்த்தன் {அர்ஜுனன்}, மத்ஸ்ய மன்னனின் மகனிடம் {உத்தரனிடம்}, “ஓ! மனிதர்களில் சிறந்தவனே {உத்தரா}, குருக்கள் மயங்கியிருக்குவரையில் நீ அவர்கள் மத்தியில் சென்று துரோணர், கிருபர் ஆகியோருடைய வெள்ளாடைகளையும், மஞ்சள் நிறத்தில் அழகாக இருக்கும் கர்ணனின் ஆடையையும், மன்னன் {துரியோதனன்} மற்றும் துரோணரின் மகனுடைய {அஸ்வத்தாமனுடைய} நீல நிற ஆடைகளையும் எடுத்து வா. பீஷ்மர் மயக்கத்திலில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். அவரால் எனது ஆயுதங்களுக்கு எதிர்வினை புரிய முடியும். எனவே அவரது குதிரைகளை இடது புறம் கொண்டு கடந்து போ. மயக்கத்திலில்லாதவர்களை இப்படியே தவிர்க்க வேண்டும்” என்றான் {அர்ஜுனன்}.

இச்சொற்களைக் கேட்ட மத்ஸ்யனின் ஒப்பற்ற மகன் {உத்தரன்}, குதிரைகளின் கடிவாளத்தைவிட்டு, தேரில் இருந்து இறங்கி, அவ்வீரர்களின் ஆடைகளை எடுத்துக் கொண்டு, தன்னிடத்திற்குத் திரும்பி வந்தான். பிறகு அந்த விராடன் மகன் {உத்தரன்}, தங்கக் கவசம் பூண்ட நான்கு குதிரைகளையும் விரைந்து ஓட்டினான். அப்படி விரைந்து ஓடிய வெள்ளைக் குதிரைகள், கைகளில் கொடிதாங்கிய காலாட்படையினரின் வரிசைக்கப்பால், அர்ஜுனனை அவர்களுக்கு வெளியே இட்டுச் சென்றன. மனிதர்களில் சிறந்தவன் {அர்ஜுனன்} இப்படிச் செல்வதைக் கண்ட பீஷ்மர், தனது கணைகளால் அவனைத் தாக்கினார்.

பீஷ்மரின் குதிரைகளைக் கொன்ற பார்த்தன் {அர்ஜுனன்}, பத்து கணைகளால் அவரையும் {பீஷ்மரையும்} துளைத்தான். அவரது தேரோட்டியை முதலில் கொன்ற அர்ஜுனன், கையில் அழகிய வில்லுடன், எண்ணற்ற தேர்களைக் கடந்து, மேகங்களை விட்டு வெளியேறும் தூரியனைப் போல வெளியே வந்தான். குருவீரர்களில் முதன்மையான திருதராஷ்டிரன் மகன் {துரியோதனன்}, தனது உணர்வு மீண்டு {மயக்கம் தெளிந்து}, தேவர்களின் தலைவனைப் போல {இந்திரனைப் போல}, அந்தப் பிருதையின் மகன் {குந்தியின் மகன் அர்ஜுனன்}, போர்க்களத்தில் தனியாக நிற்பதைக் கண்டான். அவன் {துரியோதனன்} விரைந்து (பீஷ்மரிடம்), “அவன் எப்படி உம்மிடம் இருந்து தப்பினான்? அவன் தப்பாதவாறு நீர் அவனைத் தாக்குவீராக” என்றான்.

அதற்கு, சிரித்தபடியே அவனிடம் {துரியோதனனிடம்} சந்தனுவின் மகன் {பீஷ்மர்}, “அழகிய வில்லையும், உனது கணைகளையும் துறந்து நீ மயங்கி இருந்தபோது, இந்த உனது உணர்வும், பராக்கிரமமும் எங்கிருந்தன? பீபத்சு {அர்ஜுனன்}, அட்டுழியங்கள்

புரிவதற்கு அடிமையானவனல்ல {அட்டூழியங்கள் புரியமாட்டான்}; அல்லது அவன் ஆன்மா எப்போதும் பாவத்தை நோக்காது. மூன்று உலகங்களுக்காகவும் அவன் {அர்ஜுனன்} தன் கொள்கைகளை விட்டுக் கொடுப்பவனல்ல. அதனால்தான் நாம் அனைவரும் {இப்படி மயக்கமடைந்த போதிலும்} இந்தப் போரில் கொல்லப்படாமல் இருக்கிறோம். ஓ! குருவீரர்களில் முதன்மையானவனே {துரியோதனா}, குருக்களின் நகரத்திற்குத் திரும்புவாயாக. பசுக்களை வென்று பார்த்தனும் திரும்பிச் செல்லட்டும். மூடத்தனமாக உனது நன்மையைத் தூக்கி வீசாதே. உண்மையில், ஒருவனுக்கு நன்மை எதுவோ, அதுவே {அவனால்} சாதிக்கப்பட வேண்டும்” என்றார்.

வைசம்பாயனர் {ஜனமேஜயனிடம்} தொடர்ந்தார், “தனது நன்மைக்காகச் சொல்லப்பட்ட பாட்டனின் சொற்களைக் கேட்ட கோபக்கார மன்னன் துரியோதனன், மேலும் போரிட ஆர்வமில்லாததால், நீண்ட பெருமூச்சு விட்டபடி அமைதியடைந்தான். பீஷ்மர் சொன்ன அறிவரை தனக்கு நன்மையே தரும் என்பதை நினைத்தும், பலத்தில் வளர்ந்திருக்கும் பாண்டவர்களைக் கண்டு அவனும் {துரியோதனனும்}, துரியோதனனைக் காக்க விரும்பிய பிற வீரர்களும் {தங்கள் நாட்டுக்குத்} திரும்பிச் செல்லத் தீர்மானித்தனர். அந்தக் குரு வீரர்கள் தங்கள் நகரத்திற்குத் திரும்பிச் செல்வதைக் கண்டப் பிருதையின் {குந்தியின்} மகனான தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்}, அவர்களிடம் பேசவும், அவர்களை வழிபடவும் விரும்பி, மகிழ்ச்சி நிறைந்த இதயத்துடன் சிறிது நேரம் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். சந்தனுவின் மகனான வயது முதிர்ந்த பாட்டனையும் {பீஷ்மரையும்}, ஆசானான துரோணரையும் வழிபட்ட பிறகு, துரோணரின் மகனையும் {அஸ்வத்தாமனையும்}, கிருபரையும், பிற மதிப்பிற்குரிய வீரர்களையும் அழகிய கணைகளால் வணங்கிய பிருதையின் {குந்தியின்} மகன் {அர்ஜுனன்}, மற்றொரு கணையால், மதிப்புமிக்க ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த துரியோதனனின் கிரீடத்தைத் துண்டுகளாக உடைத்தான்.

துணிச்சலும் மதிப்பும் மிக்க, அனைத்து வீரர்களையும் வணங்கிய பிறகு, அவன் {அர்ஜுனன்}, கண்டிவத்தின் நானொலியால் மூன்று உலகங்களையும் நிறைத்தான். திடீரெனத் தனது சங்கான தேவதத்தத்தை எடுத்து ஊதி, தனது எதிரிகளின் இதயங்களை அவ்வீரன் {அர்ஜுனன்} துளைத்தான். எதிரிகளை {இப்படிச்} சிறுமைபடுத்தியபிறகு, அவன் {அர்ஜுனன்}, அழகிய கொடியுடன் கூடிய தேரில் பிரகாசமாகத் தெரிந்தான். குருக்கள் திரும்புவதைக் கண்ட கிரீடி {அர்ஜுனன்}, மத்ஸ்யன் மகனிடம் {உத்தரனிடம்} மகிழ்ச்சியாக, “உனது பசுக்களை மீட்டு, உனது குதிரைகளைத் திருப்புவாயாக; எதிரிகள் செல்கின்றனர். நீயும் உனது நகரத்திற்கு மகிழ்ச்சிநிறைந்த இதயத்துடன் திரும்புவாயாக” என்றான். பல்குணனுக்கும் {அர்ஜுனனுக்கும்} குருக்களுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற மிக அற்புதமான இந்த மோதலைச் சாட்சியாகக் கண்ட தேவர்களும் பெருமகிழ்ச்சியுடன், பார்த்தனின் {அர்ஜுனனின்} சாதனைகளை நினைத்துப் பார்த்தபடி, தங்களுக்கு உரிய வசிப்பிடங்களுக்குத் திரும்பினர்.